

NAIN IDAEKSPRESSIS

*Lugu Agatha Christiest,
kus põimuvad ajalugu, faktid
ja väljamõeldis*

LINDSAY JAYNE ASHFORD

Lindsay Jayne Ashford
The Woman on the Orient Express
2016

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.*

*Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelaskujud,
organisatsioonid, kohad, sündmused ja tegevused on autori kujutlus-
võime vili või leiavad kasutust kirjanduslikus kontekstis.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Evi Laido
Korrektor Inna Viires

Text copyright © 2016 Lindsay Ashford
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Synopsis Literary Agency.

All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

M01337418
ISBN 978-9949-82-168-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Minu vanematele,
Janet ja Graham Moltonile ning
mu vennale Timile*

*Mu ämma Yvonne Lawrence'i
(20.02.1936–22.02.2016)
mälestuseks*

Proloog

August 1963

Ta tuleb jõe poolt. Hiilib ainsagi hoiatuseta mu aeda. Ma istun päikeseloojangut oodates jõesuudme kohal kameeliasalus, jälgin veepiiril tegutsevate meriskite paari ja üritan välja mõelda, kes mõrvab major Palgrave'i. Lainete loksumine hällitab mu unele ja niisiis jääb sadamasilla poole suunduv paat mul märkamata.

„Proua Christie?“ Mehe vari langeb mu näole.

„Kes te olete?“ Mu silmad plaksatavad lahti. Kummardun ettepoole. Valgus paistab mehe selja tagant ning muudab ta näojoonte eristamise raskeks. Kas ma tunnen teda? Ta on pikka kasvu ja sale, tumeda juuksepahmakaga. Jalas on mehel lühikesed tennisepüksid ning ta jalgadel sillerdavad veepiisad.

Ta sirutab käe välja, astub sammukese minu suunas. Loojuv päike ilmub ta selja tagant nähtavale ja selle raevukas kuma pimestab mind. Pilgutan silmi, et silme ees keerlevate roheliste ketaste hämu eemale peletada, ja üle mehe keele veerevad ta nime silbid. See on nimi ammupest minevikust. Nimi, mis kannab endas Türgi sigarettide ja kuumade kõrbe-
tuulte hõngu.

„Vabandage, et ma niimoodi sisse tungin!“ Mehe hääl on leebe nagu halbu uudiseid edastaval arstil. „Ma pidin teiega koh-tuma. Te olete ainus, kes mind aidata saab.“

Ma ei ütle midagi. Kuulen, kuidas meriskid teineteist hüüa-vad, sulnis piiksuv heli kajab üle vee. Mees on tulnud loo pärast, mida olen lubanud mitte kunagi kirjutada. Mõistatus, mis sai alguse enam kui kolmkümmend aastat tagasi, kui ma istusin Bag-dadi suunduvale Idaekspressile..

Mees nihkub lähemale. Ma pean midagi ütlema, ükskõik mida, et sellest välja rabeleda. Küsin mehelt, kas ta taipab, et viibib loata võõral kinnistul. Seejärel langetan pilgu meid eral-davale murulapile ja ütlen, et mul pole õrna aimugi, millest ta räägib. See lause ei kõla usutavana isegi mu enda kõrvadele.

Ta teab juba piisavalt palju, et mind leida ja riskida mu nurka surumisega mu enda aias. Kas talle kõigest rääkimine oleks vale? Kas lubadust tuleb pidada ka siis, kui inimene, kelle saladus see oli, on surnud ja meie hulgast lahkunud?

„Mul on foto.“ Mees pistab käe õlale heidetud pauna ja ula-tab mulle tõendi. Asitõend A: mina ise kolmkümmend aastat tagasi. Siis, kui mul oli veel vöökoht ning ma võisin häbenemata ujumas käia, kandes vaid roosat siidsärki ja kahekordseid alus-pükse. Ma seisan ja naeratan enda kohale kaarduva oksa sulg-jate lehtede alt. Mu käsi on ümber Katharine'i, kes vaatab kaa-merasse sama julge ja küsiva pilguga, millega ta meie esimesel kohtumisel mind silmitses. Oleme käterätid endale kombekalt ümber mähkinud, aga meie pead ligi liibunud juuksed reedavad tõsiasi, et me oleme värskest välja roninud minust vasakul asu-vast Euftratist, mis ei ole kaadrisse jäänud.

Pööran foto ümber. Selle taha on Katharine'i väikese ja lait-matu käekirjaga kirjutatud kuupäev, detsember 1928, ja sõnad “Agatha ja mina Mesopotaamias“. Keeran foto taas esiküljega enda poole ja vaatan seda uuesti. Mu kõrvus kumiseb – viimasel

ajal tuleb seda vererõhu äkilise tõusu korral ette – ja tunnen, kuidas mu süda peksab.

„Kas mäletate?“ Mehe hää on nüüd tungiv. Ta kardab, et vanus on mu aju tuhmistanud. Kahtlemata on sellele kaasa aidanud see, et ta nägi mind magamas lahti vajunud suuga. Ma võiksin vabalt selle peale mängida, mehe mõne tobedavõitu lookesega mu reisidest Lähis-Idas minema peletada. Aga tõtt-öelda mäletan ma toda detsembrikuist pärastlõunat niisama selgesti kui eilset päeva. Tol päeval kõrbes aset leidnud sündmuste põhjustatud šokk ei ole ka nüüd, kõigi nende aastate järel, kuskile kadunud. Ja miski Katharine'i silmades – trotslik allumatus – trotsib mind rääkima tõtt, kogu tõtt ja ainult tõtt.

„Millal te sellest teada saite?“ Ulatan foto mehele tagasi.

„Mõne kuu eest. Kirjutasin teile, kuid te ei vastanud.“

Vangutan pead. „Vabandust! Ma saan palju kirju. Mul on assistent, kes...“

„Pole midagi.“ Mees viipab tõrjuvalt käega. „Ma mõistan. Aga mul oli vaja teiega rääkida. Te ju mõistate mind, eks ole?“ Mees kõhkleb. Hammustab huulde. „Tohin ma istet võtta?“

Tõmban hinge. Mul on vaja mõtlemisaega. „Äkki läheme majja? Joome teed ja sööme kooki?“ Haaran oma kepi järele ning ajan end puust pingilt üles. Aga mees sukeldub taas kotti.

„Mul on siin veel midagi. Ainult sellele fotole pole lisaks kohanimeme ja kuupäevale midagi kirjutatud. Arvasin, et ehk te...“ Ta hää vaibub ning fotot mulle ulatades pilgutab mees silmi, nagu oleks selle nägemine tema jaoks talumatu.

See foto on esimesest rohkem päevi näinud. Parem nurk on kahekorra murdunud ja taas silutud. Teravad must-valged toonid on seepiakarvalisteks luitunud. Tuhmunud on ka foto servale kirjutatud sõnad: Veneetsia Lido – aprill 1928.

Fotol on rühm mehi ja naisi, nad on noored, päevitunud ja poseerivad fotograafide. Nad seisavad poolringis nii lähestikku,

et nende käed ja jalad puutuvad kokku. Nancy asub rea keskpunktist vasakul. Tihedalt pead ümbritsev triibuline barett katab osaliselt ta tumedaid laines juukseid. Naise silmades on kummaliselt tungiv pilk, mis ei sobi kuidagi ta mugava puhkuseriietuse, avara linase püksseeliku ja pluusiga. Ta mõjub tibatillukesena lihaselise mehe kõrval, kes seisab temast paremal ja pigistab Nancy kätt ning kelle teine käsi on temaga kõrvuti seisva naeratava kimonos naise õlal.

Rea paremas otsas seisab mustrilises supelmantlis mees, jalas riidest pannaldega supelkingad. Ta seisab küljetsi ega vaata kaamerasse, vaid oma sõprade rea poole. Mees on sedavõrd pikk, et näeb üle teiste peade. Ta nägu on kaunis, kuid suujoones ja pilgus on midagi kinnismõttelist, lausa julma. Foto võib küll petlik olla, kuid tundub, et mees vaatab üksisilmi Nancyt.

„Kas teie teate, kes nad on?“

Võiksin öelda, et mul pole aimugi. Mind fotol ei ole ja 1928. aasta kevadel olin ma sadade miilide kaugusel Londonis ja alandasin end kohtus. Sulgen selle kujutluspildi tõrjumiseks silmad, kuid see nägu – see üks nägu – on mu silmalaugude sisekülgedele kõrvetatud. Isegi praegu, pärast kõiki neid aastaid, torgib see mind nagu purunenud klaas.

„Kas te tunnete kellegi ära?“

Ma olen end reetnud. Ta saab aru, kui ma nüüd valetan. Aga kui ma nüüd suud ei pea, pean talle kõik ära rääkima. Kas ma tulen sellega toime?

„Palun!“ Mees võtab mu käe. Ta ei pigista seda. Ta puudutus on niisama leebe kui häälgigi. „Kas teil on võimalik mulle midagi, ükskõik mida, rääkida. Teate, ühtegi pereliiget ei ole enam elus – mitte ühtki, kes midagi teaks.“

Sa pead talle rääkima.

Kelle hää! see oli? Mitte Katharine'i ega Nancy, vaid mehehää! hää!, mida ma kõik need aastat tagasi Idaekspressile istudes üritasin peast välja tõrjuda...